

Europæiske regeringer understøtter lidelserne i Libyen

Kære statsminister Lars Løkke Rasmussen

Forholdene for migranter og flygtninge i Libyen bør chokere Europas borgere og de valgte ledere.

Forblændet af målet om at holde folk væk fra Europa bidrager den økonomiske støtte fra Europa til at forhindre både i at forlade libysk farvand. Denne politik er med til at understøtte et kriminelt system, hvor mennesker bliver misbrugt.

Systemet bag tilbageholdelsen af migranter og flygtninge i Libyen er forrået og umenneskeligt. Det er en forretning, der stortrives ved kidnapning, tortur og afpresning. Og europæiske regeringer har valgt at medvirke til at fastholde mennesker i denne situation. Mennesker bør ikke sendes tilbage til Libyen – og de bør heller ikke fastholdes der.

Læger uden Grænser har hjulpet folk i libyske internerings-centre i Tripoli i mere end et år. Vi er vidne til de lidelser, som mænd, kvinder og børn udsættes for i et system af vilkårlige tilbageholdelser, afpresning og fysiske overgreb.

I sidste uge besøgte jeg flere officielle internerings-centre, og vi ved, at disse officielle centre blot er toppen af isbjerget.

Mennesker behandles som en handelsvare, der skal udnyttes. Folk er stuvet sammen i mørke, møgbeskidte rum uden ventilation. Mænd har fortalt os om, hvordan de i grupper er tvunget til at løbe nøgne rundt i gården, indtil de falder om af ren udmattelse.

Kvinder bliver voldtaget og derefter tvunget til at ringe hjem til deres familier for at bede om penge for at blive løsladt. Alle de mennesker, jeg mødte, havde tårer i øjnene. De bad igen og igen om at komme ud. Deres fortvivlelse er overvældende.

Det er blevet lovprist af nogle som en succes, at der nu er færre mennesker, der forlader de libyske kyster. Det forhindrer tabet af menneskeliv til søs og ødelægger smuglernes netværk, lyder argumentet.

Men hvis man ved, hvad der sker i Libyen, demonstrerer denne lovprisning i bedste fald ren hykleri og i værste fald en kynisk medvirken til den organiserede forretningsmodel, der reducerer mennesker til varer i menneskesmuglernes hænder.

De mennesker, som er fanget i disse veldokumenterede og mareridts-lignende forhold i Libyen, har brug for en vej ud. De har brug for adgang til beskyttelse, ret til at søge asyl og bedre procedurer for frivillig hjemsendelser. De har brug for en lovlig måde at nå i sikkerhed på – men indtil nu har kun et fåtal haft disse muligheder.

Den forfærdelige vold, der bliver begået mod disse mennesker, må stoppe. Deres grundlæggende menneskerettigheder skal respekteres. De skal blandt andet have adgang til tiltrækkelig mad, vand og lægehjælp.

På trods af erklæringer fra regeringer om at folks umiddelbare vilkår skal forbedres, er det ikke sket.

I stedet for at konfrontere de menneskelige lidelser, som deres egen politik skaber, har politikerne gemt sig bag ubegrundede beskyldninger rettet mod ngo'er og enkeltpersoner, som forsøger at hjælpe mennesker i en vanskelig situation.

Under redningsarbejdet på Middelhavet er Læger uden Grænser blevet beskydt af den europæisk finansierede libyske kystvagt og er gentagne gange blevet anklaget for at samarbejde med menneskesmuglere. Men hvem er det egentlig, der samarbejder med kriminelle? Dem, som forsøger at redde folk, eller dem, der det gør det muligt, at mennesker bliver behandlet som en handelsvare?

Libyen er blot det seneste og mest ekstreme eksempel på en europæisk migrationspolitik, hvor det primære formål er at skubbe folk væk. En politik, som går flere år tilbage. Aftalen mellem EU og Tyrkiet fra 2016, samt hvad vi har set i blandt andet Grækenland, Frankrig og på Balkan er et udtryk for en stigende tendens til grænselukninger og tilbagesendelser.

Det lukker mulighederne for, at mennesker kan søge om sikre og lovlige måder at komme til Europa på. Og det fanger dem i højere grad i smuglernes netværk, som de europæiske ledere ellers insisterer på, at de vil til livs.

Hvis menneskesmuglernes forretningsmodel skal bekæmpes, og EU ønsker at opretholde målet om kontrol med egne grænser, er det nødvendigt at skabe sikre og lovlige måder for mennesker at krydse grænser på.

Vi kan ikke sige, at vi ikke ved, at dette sker. De frygtelige lidelser, som de tilbageholdte mennesker i Libyen lever under, er nødt til at stoppe nu.

Er EU's regeringer villige til at lade mennesker blive voldtaget, tortureret og leve som slaver for at forhindre dem i at flygte og migrere?

Joanne Liu
International præsident
Læger uden Grænser

